

متن پرسش

سلام بر استاد بزرگوار: جناب استاد بهترین طلب در اربعین چیست؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: احساس حضوری که خداوند برای ما در این تاریخ تقدیر کرده است، نیاز اصلی و مهمّ ما است. ما همان‌طور که در سنن الهی قرار داریم، اگر از حضور خود در آن سنن آگاه شویم راه آینده نسبت به آن سنن در مقابل ما گشوده می‌شود. به همین معنا ما در تاریخی هستیم که اربعین به صورتی خاص ظهور کرده که اگر از حضور خود در این رخداد آگاه شویم، راه آینده‌ی تاریخ ما در مقابل ما گشوده خواهد شد و دیگر در توهمات بشر غرب‌زده قدم نخواهیم زد.

رخداد تاریخی، یک نوع آشکارشدن است برای جان انسان، مثل فهمیدن‌های معمولی نیست، انسان در آن واقع می‌شود و اگر نسبت به آن خودآگاهی پیدا کند می‌تواند از آن تغذیه کند و با آن هماهنگ گردد، در آن صورت به داخل آن رخداد کشیده می‌شود و در آن حالت امری معنادار، اعتبار خود را بر آن فرد یا ملت حاکم می‌گرداند و به آن ملت خطاب می‌کند و آن ملت آن معنا را از خود می‌کند و حاضر می‌شود با آن زندگی کند و به آن آری بگوید و آن را از خود کند.

ما در اربعینی که این سال‌ها ظهور کرده است، در داخل رخداد حقیقت این دوران قرار می‌گیریم قبل از آن‌که فکر کنیم چگونه باید به آن باور داشته باشیم. پیش‌فهمی است در امری معنادار و معنوی که در «سنت» رخ می‌نمایاند و در افق درونی انسان‌ها عالمی را به آن‌ها عطا می‌کند و انسان‌ها در آن عالم از خود، فهمی خاص پیدا می‌کنند. وظیفه‌ی ما جهت تفسیر این رخداد، توجه به پشت‌صحنه‌ی آن است تا بیرون از فرهنگ مدرنیته، فهم تازه‌ای از خود پیدا کنیم و وارد تاریخی اثرگذار شویم.

در پشت‌صحنه‌ی رخداد اربعین، آدمی به ندای بی‌صدای هستی گوش می‌دهد و با زبان، آن را آشکار می‌کند. زیرا حقیقت، صامت نیست و در هر دوران سخنی دارد و باید با گوش‌سپردن به آن، با زبانی مناسب، آن حقیقت را آشکار کرد. در این صورت است که انسان در عین داشتن سخنی اصیل، به معنای خود دست می‌یابد که آن معنا، ارتباط با حقیقت وجود است و پاسخ‌دادن به دعوت و ندای بی‌صدای حقیقت، وگرنه انسان‌ها همچنان در بی‌معنایی به‌سر می‌برند. در یک کلمه، ندای بی‌صدایی هست که در پیاده‌روی اربعین باید به آن گوش داد تا در برگشتن، زبانی مناسب تبیین آن صدا به

میان آوریم. موفق باشید